

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 218/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. S., .B, vo veci namietaného porušenia základného práva podnikateľ zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu i inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SžoKS 123/2006 z 21. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2007 doručená sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podnikateľ zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu i inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SžoKS 123/2006 z 21. februára 2007.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici (ďalej len „SOI“) uložil sťažovateľke rozhodnutím č. P/0322/06/04 z 18. februára 2005 pokutu v sume 250 000 Sk za porušenie § 5 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) z dôvodu, že na prevádzke sťažovateľky zistil, že pyrotechnické predmety boli predávané bez predavača, ktorý by upozorňoval na dodržiavanie návodu na použitie a na požiadanie podal vysvetlenie [podľa SOI bol porušený § 8 ods. 3 vyhlášky Slovenského banského úradu č. 536/1991 Zb. o pyrotechnických výrobkoch (ďalej len „vyhláška“)].

Sťažovateľka podala proti predmetnému rozhodnutiu SOI odvolanie, o ktorom rozhodol Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len „ústredný inšpektorát SOI“) rozhodnutím č. P/0322/06/04 z 23. mája 2005 tak, že jej odvolanie zamietol a rozhodnutie SOI potvrdil.

Sťažovateľka 26. júla 2005 podala Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti predmetného rozhodnutia ústredného inšpektorátu SOI a žiadala ho zrušiť spolu s rozhodnutím SOI z 18. februára 2005. Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 216/2005-32 z 18. mája 2006 zrušil rozhodnutia SOI a ústredného inšpektorátu SOI a vec vrátil ústrednému inšpektorátu SOI na ďalšie konanie.

Ústredný inšpektorát SOI podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 SžoKS 123/2006, ktorým bol napadnutý rozsudok krajského súdu zmenený tak, že sťažovateľke bola uložená pokuta v sume 100 000 Sk.

Podľa sťažovateľky sťažnosťou dotknuté správne orgány a najvyšší súd nesprávne interpretovali a v rozpore s ústavou aplikovali na daný prípad § 8 ods. 3 vyhlášky, čím mali porušiť čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, základné práva podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol vo veci nálezom:

„Základné právo spol. B., s.r.o. podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy a právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 SžoKS 123/2006 zo dňa 21. 02. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 05. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 1 S 216/2005-32 zo dňa 18. 05. 2006, v nadväznosti na rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. P/0322/06/04 zo dňa 23. 05. 2005 a rozhodnutie Inšpektorátu SOI v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj č. P/0322/06/04 zo dňa 18. 02. 2005.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 SžoKS 123/2006 zo dňa 21. 02. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 1 S 216/2005-32 zo dňa 18. 05. 2006, rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. P/0322/06/04 zo dňa 23. 05. 2005 a rozhodnutie Inšpektorátu SOI v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj č. P/0322/06/04 zo dňa 18. 02. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

V prvom rade je potrebné poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy [čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a)], ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jej argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podnikateľ zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu i inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 SžoKS 123/2006 z 21. februára 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 1 S 216/2005-32 z 18. mája 2006 v nadväznosti na rozhodnutie ústredného inšpektorátu SOI č. P/0322/06/04 z 23. mája 2005 a rozhodnutie SOI č. P/0322/06/04 z 18. februára 2005.

1. Podľa názoru ústavného súdu v tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie označených práv rozhodnutím ústredného inšpektorátu SOI č. P/0322/06/04 z 23. mája 2005 a rozhodnutím SOI č. P/0322/06/04 z 18. februára 2005, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, porušenie ktorých namieta, vo vzťahu k rozhodnutiu ústredného inšpektorátu SOI z 23. mája 2005 a k rozhodnutiu SOI z 18. februára 2005 sťažovateľka podala žalobu krajskému súdu o preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí, pričom žiadala predmetné rozhodnutia zrušiť. Krajský súd (rozsudok č. k. 1 S 216/2005-32 z 18. mája 2006) zrušil napadnuté rozhodnutia a vec vrátil ústrednému inšpektorátu SOI na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozhodnutie ústredného inšpektorátu SOI č. P/0322/06/04 z 23. mája 2005 a rozhodnutie SOI č. P/0322/06/04 z 18. februára 2005.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv namietaným rozhodnutím ústredného inšpektorátu SOI č. P/0322/06/04 z 23. mája 2005 a rozhodnutím SOI č. P/0322/06/04 z 18. februára 2005 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 SžoKS 123/2006 z 21. februára 2007, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu z 18. mája 2006, je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že jej podstatou je aj nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutom rozsudku sp. zn. 3 SžoKS 123/2006 z 21. februára 2006, z odôvodnenia ktorého vyplýva:

«(...) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec podľa § 250ja ods. 3 OSP a podľa § 220 OSP napadnutý rozsudok zmenil, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie.

Z predloženého administratívneho spisu odvolací súd zistil, že pracovníci SOI so sídlom v B. vykonali v prevádzkovej jednotke OD B. s. r. o. (...) v R. dňa 16. 12. 2004 kontrolu zameranú na kontrolu pyrotechnických výrobkov. Predmetom kontrolného nákupu boli pyrotechnické predmety II. triedy.

Pracovníci žalovaného vykonali nákup samoobslužným spôsobom, pričom v oddelení pyrotechniky nebol prítomný žiaden pracovník predávajúceho s kvalifikáciou, ktorý by podával informácie resp. upozorňoval kupujúcich na dodržanie návodu na použitie. V oddelení sa nachádzali iba písomné informácie o tom, že v priestoroch predajne sa nesmie vykonávať skúšobné zapalovanie pyrotechnických predmetov, že kupujúci je povinný dodržiavať návod na použitie, že na požiadanie pracovník kancelárie filiálky poskytne informácie o používaní a že kupujúcemu, ktorý na požiadanie pokladničky nepreukáže svoj vek, nebude pyrotechnický predmet predaný.

V rámci opatrení prijatých na základe kontroly pracovníci žalovaného dali zodpovednému pracovníkovi žalobcu - hlavnému pokladníkovi záväzný pokyn, aby tento zabezpečil trvalú prítomnosť pracovníka s odbornou spôsobilosťou pri predaji pyrotechnických výrobkov, ktorý by upozorňoval na dodržiavanie návodu na používanie.

Toto konanie posúdil prvostupňový správny orgán ako porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa - § 5 a uložil v správnom konaní žalobcovi pokutu vo výške 250 000 Sk podľa § 24 ods. 1 zákona za porušenie povinností ustanovenej týmto zákonom.

Pri určení výšky pokuty prihliadol na charakter protiprávneho konania, na rozsah jeho následkov, ktorými sú poškodenie práv spotrebiteľa pri nedodržaní povinnosti zabezpečiť pri predaji pyrotechnických výrobkov prítomnosť kvalifikovaného predavača, nakoľko absenciou dozorujúcej osoby a upozornenia na dodržiavanie odporúčaného spôsobu použitia a dodržiavania bezpečnostných upozornení uvedených na obale tovaru,

či priloženom návode na použitie, by mohlo dôjsť najmä k ohrozeniu zdravia ale aj majetku spotrebiteľa nesprávnym použitím ním zakúpených výrobkov.

Zohľadnil tiež možnosť neoprávnenej manipulácie s pyrotechnickými výrobkami zo strany spotrebiteľa pri absencii prítomnosti zodpovednej osoby, ktorá vzhľadom na množstvo a sortiment predávaných výrobkov v predmetnej prevádzkarni môže vyvolať zvlášť nebezpečné následky. V danom prípade správny orgán mohol uložiť pokutu až do výšky 2 000 000 Sk. Uložená pokuta bola na dolnej hranici zákonnej sadzby a splňala sankčný aj preventívny účinok.

Žalovaný správny orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu na základe odvolania žalobcu potvrdil čo do dôvodov aj výšky uloženej sankcie.

Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom krajského súdu pokiaľ ide o interpretáciu a aplikáciu ust. § 8 vyhl. 536/1991 Zb. o pyrotechnických výrobkoch.

Vyhláška o pyrotechnických výrobkoch bola prijatá Slovenským banským úradom ako všeobecne záväzný právny predpis za účelom upravenia podrobností o pyrotechnických výrobkoch.

V predmetnom prípade je definícia pojmu „predavač“, pre potreby tejto vyhlášky, obsiahnutá v § 8 ods. 2 vyhlášky. Z kontextu tohto ustanovenia vyplýva, že to môže byť len fyzická osoba, pretože len takáto osoba môže absolvovať školenia resp. splňať kvalifikačné predpoklady. Právnická, osoba tieto podmienky môže splňať len nepriamo - prostredníctvom zodpovedných pracovníkov - fyzických osôb. Samoobslužný predaj je preto vylúčený.

Pokiaľ ide o ust. § 8 vyhlášky je zrejmé, že jeho zmyslom je zabezpečiť, aby predmety ktoré si vyžadujú zvlášťne zaobchádzanie a takým pyrotechnické výrobky nepochybne sú, boli predávané pod odborným dohľadom, ktorý za súčasných podmienok vývoja vedy a techniky vie zabezpečiť jedine kontrola pracovníkmi -predavačmi, ktorí prešli špeciálnym školením. Len takýto pracovník, ak je osobne prítomný, vie náležitú poučiť a upozorniť spotrebiteľa tak, ako to vyžaduje vyhláška pri predaji pyrotechnických výrobkov II. triedy a predmetov T1. Iba týmto spôsobom môže predávajúci zabezpečiť splnenie všeobecnej povinnosti týkajúcej sa bezpečnosti predaja výrobkov, ktorá pre neho vyplýva z ust. § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a v tomto kontexte aj z ust. § 9 ods. 3 vyhlášky.

Tento nedostatok nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné odstrániť písomnou

informáciou nachádzajúcou sa pri voľne uloženom pyrotechnickom tovare, na koho sa spotrebiteľia majú v prípade potreby obrátiť, ako tomu bolo pri kontrole dňa 16. 12. 2004.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že uloženie sankcie bolo dôvodné, nakoľko § 8 ods. 3 vyhlášky neumožňuje samoobslužný predaj. Je na zodpovednosti predávajúceho, akým spôsobom fyzickú prítomnosť „predavačov“ v zmysle § 8 ods. 2 pri regáloch s pyrotechnickými výrobkami zabezpečí.

Pokiaľ ide o námietku nezdôvodnenia výšky uloženej sankcie krajský súd sa touto otázkou vo svojom rozhodnutí nezaoberal a preto odvolací súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zisťoval, či rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom (rozhodnutie R č. 52/2003) a dospel k záveru, že správny orgán sa podrobne zaoberal dôvodmi jej uloženia, rozsahom následkov, ktoré môže zanedbanie bezpečnostných predpisov spôsobiť t. j. aj spoločenskou nebezpečnosťou takéhoto konania.

Pri jej ukladaní zohľadnil sortiment ponúkaných výrobkov, počet spotrebiteľov ako aj skutočnosť, že nezabezpečením trvalej prítomnosti zodpovednej školenej osoby, ktorá bude spotrebiteľov upozorňovať na dodržiavanie návodu na použitie, je možná aj neoprávnená manipulácia s pyrotechnickými výrobkami zo strany spotrebiteľa priamo v kontrolovanej prevádzkovej jednotke a preto sa odvolací súd plne stotožnil s dôvodmi rozhodnutia žalovaného, pokiaľ vyslovil zodpovednosť žalobcu za správny delikt.

Avšak pokiaľ žalovaný uložil pokutu vo výške 250 000 Sk, odvolací súd s poukazom na ust. § 250i ods. 2 OSP zvažil výšku uloženej pokuty v súvislosti so zisteniami vyplývajúcimi z inšpekčného záznamu o kontrole zo dňa 16. 12. 2005 z ktorého vyplýva, že „... v čase kontroly nebol pri ponuke pyrotechnických predmetov II. triedy prítomný predavač s odbornou spôsobilosťou ...“ pričom na prevádzke sa nachádzal pracovník ktorý mal potvrdenie o odbornej spôsobilosti.

Z uvedeného vyplýva, že konštatovanie porušenia predpisov o predaji pyrotechnických výrobkov sa viaže na konkrétny kontrolný nákup, tak ako je to zapísané v zázname z kontroly a nie na nesprávny spôsob predaja vo všeobecnosti, nakoľko podklady na takýto záver sa v zázname z kontroly nenachádzajú.

Na základe vyššie uvedeného a berúc do úvahy skutočnosť, že kontrola dodržiavania

predpisov, ktoré sú prijaté za účelom eliminácie rizika poškodenia majetku a zdravia spotrebiteľov, je opodstatnená, tak isto ako aj prísne sankcie v prípade ich porušenia, odvolací súd dospel k záveru, že pokuta vo výške 100 000 Sk je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná tak z hľadiska represívneho ako aj preventívneho.

Odvolací súd preto uplatnil pri rozhodovaní zásadu plnej jurisdikcie a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 OSP v spojení s § 250j ods. 5 OSP s poukazom na § 250i ods. 2 OSP a z tohto dôvodu sa nezaoberal samostatne odvolaním žalobcu voči výroku o náhrade trov konania.»

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Z jeho rozhodnutia vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom o zmene rozsudku krajského súdu, a jeho rozsudok obsahuje výklad právnych noriem Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd pri rozhodovaní uplatnil zásadu plnej jurisdikcie a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 OSP v spojení s § 250j ods. 5 OSP s poukazom na § 250i ods. 2 OSP.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že k tomu nemôže dôjsť postupom a rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým tento uplatní svoju právomoc spôsobom, ktorý zákon umožňuje. O takýto postup išlo aj v danej veci v prípade najvyššieho súdu, ktorý zákonom zverenú právomoc preskúmať rozhodnutie krajského súdu a rozhodnúť v danom prípade o jeho zmene uplatnil spôsobom upraveným príslušným hmotnoprávnym a procesnoprávnym predpisom.

Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 SžoKS 123/2006 z 21. februára 2007, ktorým najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že v časti výroku o výške sankcie uložil sťažovateľke pokutu vo výške 100 000 Sk. Sťažovateľka poukazuje na to, že okrem prístupu k súdu sa v čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, t. j. právo na spravodlivý proces.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. G. c. F., 1998).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu). Právo na prístup k súdu v podstate upravuje aj čl. 46 ods. 2 ústavy, a to ako *lex specialis* (k čl. 46 ods. 1 ústavy) pre prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy by v prípade sťažovateľky prichádzalo do úvahy vtedy, keby podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany najvyššieho súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, keby najvyšší súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľke diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľky k takej situácii nedošlo, sťažovateľka po splnení zákonných podmienok mala priznané postavenie účastníka súdneho konania a najvyšší súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s jej predstavami.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2007